

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: TT-20S/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2022200033
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Monika Hrašnová
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2023:2022200033.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Moniky Hrašnovej a sudkýň JUDr. Ingridy Hudecovej (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Michaely Machovej, Ph.D., v právnej veci žalobcu: Akzent BigBoard, a.s., Ivanská cesta 2D, 821 04 Bratislava, IČO: 44 540 957, právne zastúpeného: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, za ktorú koná Mgr. Marián Masarik, advokát a konateľ, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, Odbor výstavby a bytovej politiky, Kollárova 8, 917 02 Trnava, IČO: 00 151 866, za účasti ďalšieho účastníka konania: SLOVNAFT, a.s., Vlčie hrdlo 1, 824 12 Bratislava, IČO: 31 322 832, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OVBP2-2021/030742-002 zo dňa 15.12.2021, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanému a ďalšiemu účastníkovi konania v 1/ rade právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

I.
Správna žaloba

1. Správnu žalobou podanou dňa 17.02.2022 na Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OVBP2-2021/030742-002 zo dňa 15.12.2021 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“), v spojení s rozhodnutím mesta Trnava č. OSaŽP/38706-91566/2021/Sta zo dňa 23.08.2021 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým mesto Trnava ako príslušný stavebný úrad podľa § 117 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení účinnom ku dňu jeho rozhodovania (ďalej len „stavebný zákon“) podľa § 62 ods. 4 stavebného zákona zamietol žiadosť žalobcu o predĺženie doby trvania reklamnej stavby: jednostranný billboard rozmerov 5,1 x 2,4 m, umiestnený po pravej strane výjazdu z areálu ČS Slovnaft na A. B. v C., na pozemku parc. č. XXXX/X – parcela registra „C“ v katastrálnom území C., ktorého vlastníkom je SLOVNAFT, a.s., účel stavby: zobrazenie reklamy pre verejnosť (ďalej len „reklamná stavba“ alebo „predmetná stavba“).

2. Označenou správnu žalobou sa žalobca domáhal ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu a postupu žalovaného, ktoré podľa neho trpia nezákonnosťou. Nezákonnosť rozhodnutia videl v nesprávnom právnom posúdení veci týkajúcom sa záveru o rozpore reklamnej stavby s územným plánom. Územným plánom sa majú v zmysle stavebného zákona riešiť priestorové usporiadanie a funkčné využívanie územia a určiť zásady a regulatívy priestorového usporiadania a funkčného

využívania územia. V územnom pláne obce sa okrem iného určuje prípustné, obmedzené a zakázané funkčné využívanie plôch, pričom plošná regulácia umiestňovania reklamných stavieb nie je v súlade s týmto obsahom, pretože reklama nie je funkciou územia (plôch). Umiestňovanie reklamných stavieb preto nemôže byť územnoplánovacím regulatívom. Reklamné stavby každého druhu a vyhotovenia sú výslovne vyňaté z územného rozhodovania podľa § 39a ods. 3 stavebného zákona. Táto skutočnosť nemôže byť podľa žalobcu dôvodom, aby sa vylúčenie územného rozhodovania nahrádzalo reguláciou územným plánom. Zo stavebného zákona takáto možnosť zámeny právnych inštitútov nevyplýva, ide teda o účelové obchádzanie zákona. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 6Svzn/2/2013 z 18.06.2014, kde v obdobnom prípade, keď mestské zastupiteľstvo plošne regulovalo stavebnú oblasť umiestňovania reklamných zariadení vydaním všeobecne záväzného nariadenia (ďalej aj „VZN“), NS SR rozhodol tak, že VZN zrušil pre jeho nezákonnosť a zásah judikoval ako nezákonný.

K nezákonnému postupu žalovaného podľa žalobcu došlo tým, že mesto Trnava nerešpektovalo usmernenie Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) k povoleniu reklamných stavieb (ďalej len „usmernenie“), ktoré bolo vydané ako interný akt v zmysle § 5 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 369/1990 Zb.“) a podľa ktorého stavebný úrad v konaní o predĺženie doby trvania dočasnej stavby posudzuje len doklady, ktoré stavebníka oprávňujú predĺžiť dobu trvania stavby. K podanej žiadosti žalobca priložil aktuálne znenie uzatvorenej nájomnej zmluvy s vlastníkom pozemku SLOVNAFT, a.s., preto malo byť jeho žiadosti vyhovené. Tak, ako stavebný úrad nemôže jednostranne rozhodnúť o odstránení stavby platne povolenej a skolaudovanej len preto, že bol vydaný nový územný plán, nemôže tak konať ani v prípade reklamnej stavby. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky (1AS 107/2012-139), podľa ktorého „...stavebnému úradu v rámci konania o povolení stavby neprináleží posudzovať súlad stavby s územnoplánovacou dokumentáciou, pretože táto otázka už bola posúdená v konaní o umiestnenie stavby a súlad zámeru s územnoplánovacou dokumentáciou bol konštatovaný vydaním územného rozhodnutia... Takýto postup stavebného úradu by predstavoval neprípustný zásah do práv účastníkov predchádzajúcich konaní...“ Podľa žalobcu preto prvostupňové rozhodnutie bolo vydané bez opory v platnom práve.

3. V ďalšom žalobca poukázal na princíp právnej istoty, ochranu dôvery občanov v právny poriadok a zásadu zákazu retroaktivity, ktorých aplikáciou je možné dospieť k záveru, že pre predĺženie doby trvania reklamnej stavby, ktorá bola zrealizovaná na základe platne udeleného povolenia, už nie je nevyhnutné akékoľvek ďalšie posudzovanie s výnimkou posúdenia existencie právneho vzťahu k pozemku, na ktorom je stavba postavená. Nesprávnou argumentáciou zo strany stavebného úradu a žalovaného došlo podľa žalobcu k porušeniu princípu právnej istoty a k takému zásahu do jeho práv, ktorý je v právnom štáte neprípustný.

4. Uzavrel, že nezákonnými rozhodnutiami a postupom príslušných orgánov došlo k stavu, kedy je jeho právo vlastníť majetok i právo podnikáť ohrozené, a navrhol zrušenie oboch dotknutých rozhodnutí pri súčasnom priznaní náhrady trov konania vrátane trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu. Zároveň podľa § 182 ods. 1 písm. g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) požiadal o nariadenie pojednávania vo veci a podľa § 185 písm. a) SSP požiadal o priznanie odkladného účinku správnej žalobe.

II.

Stručný priebeh administratívneho konania

5. Žiadosťou o zmenu doby trvania reklamnej stavby (dočasne povolenej rozhodnutím mesta Trnava č. OSaŽP/35632-667/2014/Bč z 13.01.2014, s predĺženou dobou trvania na 3 roky rozhodnutím mesta Trnava č. OSaŽP/34307-64444/2018/Sta z 12.07.2018), podanou žalobcom dňa 14.07.2021 mestu Trnava ako príslušnému stavebnému úradu, sa žalobca podľa § 67 ods. 4 stavebného zákona domáhal predĺženia doby reklamnej stavby na dobu trvania nájomného vzťahu k nehnuteľnosti - pozemku parc. č. XXXX/X – parcela registra „C“ v katastrálnom území C., vlastníkom ktorého je SLOVNAFT, a.s., na základe uzatvorenej zmluvy č. 0745485/00CRZ z 31.12.2018, ktorú predložil ako prílohu k žiadosti. Na základe podanej žiadosti mesto Trnava dňa 21.07.2021 v súlade s § 61 ods. 1, ods. 2 stavebného zákona vydalo Oznámenie o začatí konania o zmene doby trvania reklamnej stavby a upustenie od ústneho pojednávania, ktoré doručilo všetkým dotknutým subjektom.

6. Dňa 23.08.2021 mesto Trnava vydalo prvostupňové rozhodnutie, ktorým žiadosť žalobcu zamietlo. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia stavebný úrad poukázal na Územný plán mesta Trnava, ktorého záväzná časť bola vyhlásená VZN č. 466 v znení neskorších noviel a zmien a ktorý síce plošne nezakazuje existenciu reklamných stavieb v danom území, ale v záväznej časti určuje podmienky ich umiestnenia. V zmysle § 62 ods. 1 stavebného zákona predpokladom pre povolenie predmetnej stavby je jej súlad so záväznou časťou územného plánu, pričom predmetná stavba túto podmienku nespĺňala, a preto v tejto časti existoval zároveň nesúlad stavby s verejným záujmom. Reklamná stavba prestala spĺňať dané požiadavky, pričom ide o jednu zo základných podmienok pre jej umiestnenie a povolenie, preto bolo potrebné žiadosť žalobcu zamietnuť.

7. Proti prvostupňovému rozhodnutiu stavebného úradu podal dňa 20.09.2021 odvolanie žalobca, ktorý namietal nezákonnosť postupu mesta Trnava i nedostatočné odôvodnenie a nezákonnosť jeho rozhodnutia.

8. Žalovaný dňa 15.12.2021 vydal napadnuté rozhodnutie, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu potvrdil, keď mal za to, že rozhodnutie je správne a je vydané v súlade s príslušnými ustanoveniami stavebného zákona a s ďalšími predpismi. Žalovaný konštatoval, že predmetná stavba predstavuje reklamnú stavbu, charakterizovanú ako veľkoplošný, samostatne stojací billboard, pričom v regulačnom bloku B.06, kam jej umiestnenie spadá, nie je možné umiestňovať takýto druh stavieb. V regulačnom bloku B.06 je možné za určitých podmienok, ktoré sú definované v záväznej časti územného plánu, umiestňovať len reklamné stavby typu reklamný pylón a reklamný totem. Stavebný úrad rozhodol o zamietnutí žiadosti žalobcu, pretože stavba nebola v súlade so záväznou časťou územného plánu, s čím sa žalovaný stotožnil. Stavebný úrad bol podľa neho oprávnený konštatovať nesúlad s verejným záujmom, keďže už len samotný nesúlad s cieľmi a zámermi územného plánovania je dostatočným podkladom pre odstránenie stavby. Tvorba územných plánov prechádza procesmi, v ktorých sa skúmajú a prehodnocujú verejné záujmy, a výsledkom týchto procesov je samotný územný plán. V zmysle § 62 ods. 1 stavebného zákona v stavebnom konaní stavebný úrad preskúma, či dokumentácia spĺňa požiadavky verejných záujmov. Spôsob a rozsah konania príslušného stavebného úradu týkajúci sa povoľovania reklamných stavieb a predlžovania doby ich trvania je ustanovený stavebným zákonom, preto skúmanie súladu reklamnej stavby so záväznou časťou územného plánu neprekračuje rámec oprávnení definovaných zákonom. Žalovaný dodal, že skutočnosť, že podľa § 39a ods. 3 stavebného zákona sa na reklamné stavby nevyžaduje rozhodnutie o umiestnení stavby, neopravňuje stavebný úrad povoľovať stavby v rozpore s verejným záujmom. Vydané povoloacie rozhodnutie musí byť v súlade so záväznou časťou územného plánu v čase vydania rozhodnutia, teda nie v čase podania žiadosti o začatie konania, a v tomto prípade ide o nové povoloacie konanie. Žalovaný uzavrel, že stavebný úrad vydal svoje rozhodnutie v súlade so zákonom, dostatočne preukázal naplnenie dôvodov, pre ktoré bola žiadosť žalobcu zamietnutá, jeho rozhodnutie vychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci a obsahuje predpísané náležitosti. Rozhodnutie žalovaného nadobudlo právoplatnosť dňa 14.01.2022.

III.

Priebeh konania pred správnym súdom

9. Po podaní správnej žaloby boli krajským súdom vykonané prvotné procesné úkony vo veci, smerujúce k zabezpečeniu splnenia podmienok na vydanie rozhodnutia vrátane zaplataenia súdneho poplatku a doručovania písomností všetkým účastníkom konania (§ 105, § 106 SSP).

10. V rámci reakcie na súdom doručenú správnu žalobu sa žalovaný vyjadril podaním doručeným krajskému súdu dňa 21.03.2022. Uviedol, že dotknuté orgány postupovali v konaní podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, teda skutočný stav veci zistili presne a úplne, a za týmto účelom obstarali potrebné doklady pre rozhodnutie. Podľa žalovaného je zavádzajúce tvrdenie žalobcu, že ak sú reklamné stavby vylúčené z územného konania, nemôžu byť podmienky ich umiestňovania regulované územným plánom. Záväzná časť územného plánu totiž môže vo forme regulatívov definovať podmienky umiestňovania všetkých stavieb vrátane reklamných. Zo stavebného zákona ani z vykonávacích predpisov nevyplýva, že stavby vyňaté z územného konania nemôžu byť takýmto spôsobom regulované. Pri povoľovaní stavieb v stavebnom konaní v zmysle stavebného zákona je nutné skúmať ich súlad s verejným záujmom, t. j. aj so záväznou časťou územného plánu mesta, pričom nerozhoduje, či je stavba povolená

natrvalo alebo len dočasne. Stavby, ktoré sú v rozpore s verejným záujmom, teda so záväznou časťou územného plánu, nie je možné povoliť ani dočasne. Predĺženie doby trvania dočasnej reklamnej stavby je nové povoloňacie konanie. Preto stavebný úrad rozhodol správne, ak žiadosť z uvedených dôvodov zamietol. Územný plán mesta Trnava plošne nezakazuje existenciu reklamných stavieb v území, ale v záväznej časti určuje podmienky ich umiestnenia, čo je plne v súlade so zákonom. Na základe uvedeného žalovaný navrhol žalobu v plnom rozsahu zamietnuť.

11. Uznesením krajského súdu č. k. 20S/13/2022-57 z 22.04.2022, právoplatným 11.05.2022, bol správnej žalobe na základe splnenia podmienok podľa § 185 písm. a) SSP priznaný odkladný účinok, a to až do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej.

12. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným krajskému súdu 25.05.2022 (replika). V celom rozsahu zotrval na argumentoch a petite, uvedených v žalobe, na ktorej obsah odkázal. Dodal, že schválený územný plán, resp. jeho zmena, zasiahol do právnej sféry žalobcu a jeho subjektívnych práv, preto je správny súd povinný v tomto konaní skúmať jeho zákonnosť. Vylúčením súdneho prieskumu územného plánu na základe správnej žaloby dotknutej osoby dochádza k porušovaniu čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Skärby v. Švédsko, Mats Jacobsson v. Švédsko). Žalobca mal za to, že stavebný úrad postupoval v rozpore s § 3 ods. 4 Správneho poriadku, podľa ktorého správne orgány dbajú na hospodárnosť a zbytočne nezaťažujú účastníkov konania, keďže nepovažoval za postačujúce predloženie nájomnej zmluvy s vlastníkom pozemku. Dočasnosť reklamných stavieb sa podľa jeho názoru viaže na vlastníctvo pozemku. Účel stavby nezaničil ani sa nezmenil.

13. Replika žalobcu bola doručená ostatným účastníkom konania, ktorí sa k nej ďalej nevyjadrovali.

14. Na základe § 3 ods. 1, ods. 3 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 151/2022 Z. z.“) začal od 01.06.2023 činnosť Správny súd v Bratislave a súčasne výkon súdnictva prešiel z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov. Predmetná vec, v ktorej rovnako došlo k prechodu výkonu súdnictva, bola náhodným výberom pridelená na prejednanie a rozhodnutie do senátu 5S Správneho súdu v Bratislave (ďalej len „správny súd“), ktorý vo veci ďalej konal.

15. Správny súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 23.10.2023, ktorého sa zúčastnil len právny zástupca žalobcu Mgr. Katarína Hricková na základe substitučnej plnej moci zo dňa 19.10.2023. Žalovaný a ďalší účastník konania sa na pojednávanie nedostavili, pričom svoju neúčast' neospravedlnili, preto súd pojednával v ich neprítomnosti v zmysle § 114 SSP. V rámci vyjadrenia žalobca v plnom rozsahu zotrval na podanej žalobe, ktorej dôvody stručne zopakoval, a pridržal sa i žalobného petitu, s tým, že jeho vyjadrenie je zároveň záverečným návrhom podľa § 112 ods. 3 SSP.

IV.

Posúdenie veci správnym súdom a relevantná právna úprava

16. Správny súd ako súd s právomocou a príslušnosťou na konanie v danej veci podľa § 3 ods. 1, ods. 3 zákona č. 151/2022 Z. z., § 6 ods. 1, ods. 2 písm. a), § 9, § 10 a § 13 ods. 1 SSP, po zistení, že správna žaloba v tomto konaní bola podaná v zákonom stanovenej lehote (§ 181 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 178 ods. 1 SSP), smerovala proti orgánu verejnej správy, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku (§ 180 ods. 1 SSP), obsahovala zákonom stanovené náležitosti (§ 182 SSP), bola splnená podmienka povinného právneho zastúpenia (§ 49 ods. 1 SSP), po vykonaní procesných úkonov podľa § 105, § 106 SSP, viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby (§ 134 ods. 1 SSP) i skutkovým stavom zisteným orgánom verejnej správy (§ 119 SSP), zohľadňujúc stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP), rozhodujúc za splnenia procesných podmienok na pojednávaní nariadenom v zmysle § 107 ods. 1 písm. a) SSP s verejným vyhlásením rozsudku (§ 137 ods. 2 SSP), dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná.

17. Podľa § 6 ods. 1 SSP účinnom do 30.06.2023 „Správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a

iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.“

18. Podľa § 6 ods. 2 písm. a) SSP účinnom do 30.06.2023 „Správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách.“

19. Podľa § 190 SSP účinnom do 30.06.2023 „Ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.“

20. Podľa § 140 SSP účinnom do 30.06.2023 „Vo veciach toho istého žalobcu a totožného predmetu konania, ktoré už boli predmetom konania pred správnym súdom, v odôvodnení každého ďalšieho rozsudku správny súd poukáže už len na totožný rozsudok, prípadne stručne zopakuje jeho dôvody.“

21. Podľa § 493e SSP v znení účinnom od 01.07.2023 „Konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.“

22. Podľa § 55 ods. 1 stavebného zákona „Stavebné povolenie sa vyžaduje, pokiaľ tento zákon a vykonávacie predpisy k nemu alebo osobitné predpisy neustanovujú inak, pri stavbách každého druhu bez zreteľa na ich stavebnotechnické vyhotovenie, účel a čas trvania; stavebné povolenie sa vyžaduje aj pri zmene stavieb, najmä pri prístavbe, nadstavbe a pri stavebných úpravách.“

23. Podľa § 62 ods. 1 stavebného zákona „V stavebnom konaní stavebný úrad preskúma najmä, a) či dokumentácia spĺňa zastavovacie podmienky určené územným plánom zóny alebo podmienky územného rozhodnutia, b) či dokumentácia spĺňa požiadavky týkajúce sa verejných záujmov, predovšetkým ochrany životného prostredia, ochrany zdravia a života ľudí, a či zodpovedá všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu ustanoveným týmto zákonom a osobitnými predpismi, c) či je zabezpečená komplexnosť a plynulosť výstavby, či je zabezpečené včasné vybudovanie technického, občianskeho alebo iného vybavenia potrebného na riadne užívanie, d) či bude stavbu uskutočňovať osoba oprávnená na uskutočňovanie stavieb, alebo ak stavbu bude uskutočňovať stavebník svojpomocou, či je zabezpečené vedenie uskutočňovania stavby stavebným dozorcom alebo kvalifikovanou osobou; ak zhotoviteľ stavby bude určený vo výberovom konaní, stavebník oznámi zhotoviteľa stavby stavebnému úradu do pätnástich dní po skončení výberového konania, e) či nová budova alebo významne obnovovaná existujúca budova je v rámci technických, funkčných a ekonomických podmienok stavby navrhnutá s využitím vhodných stavebných konštrukcií, vysokoúčinných alternatívnych energetických systémov založených na obnoviteľných zdrojoch energie a automatizovaných riadiacich, regulačných a monitorovacích systémov.“

24. Podľa § 62 ods. 4 stavebného zákona „Ak by sa uskutočnením alebo užívaním stavby mohli ohroziť verejné záujmy chránené týmto zákonom a osobitnými predpismi alebo neprimerane obmedziť či ohroziť práva a oprávnené záujmy účastníkov vo väčšom rozsahu, než sa počítalo v územnom rozhodnutí, stavebný úrad žiadosť o stavebné povolenie zamietne.“

25. Podľa § 66 ods. 5 stavebného zákona „Reklamné stavby, na ktoré sa vyžaduje stavebné povolenie, sú stavbami dočasnými, ktorých doba trvania nesmie presiahnuť tri roky. Dobu trvania reklamnej stavby možno predĺžiť podaním žiadosti podľa § 67 ods. 4.“

26. Podľa § 67 ods. 4 stavebného zákona „Ak stavebník požiadava o zmenu doby trvania reklamnej stavby pred uplynutím tejto doby, tak podaním žiadosti doba trvania reklamnej stavby až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o žiadosti neplynie.“

27. Podľa § 39a ods. 3 písm. e) stavebného zákona „Rozhodnutie o umiestnení stavby sa nevyžaduje na reklamné stavby.“

28. Správny súd sa v rámci preskúmania veci oboznámil s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu žalovaného i mesta Trnava ako prvostupňového správneho orgánu (ďalej spolu aj „správne orgány“) a dospel k záveru, že správne orgány postupovali v súlade so zákonom a zistili skutkový stav veci presne a úplne, pričom zhromaždili dostatok podkladov pre svoje rozhodnutia,

ktoré sú dostatočne odôvodnené a vecne správne. Pri zisťovaní skutkového stavu vychádzali najmä z podkladov predložených žalobcom k žiadosti o zmenu doby trvania stavby a aktuálneho územného plánu mesta Trnava, ktorého záväzná časť bola vyhlásená VZN č. 569 s účinnosťou dňom 24.07.2021 a ktorý podrobne upravil podmienky umiestňovania reklamných stavieb v danej oblasti (lokalita B.06 – plochy a bloky areálov a zariadení mestotvorných podnikateľských aktivít, komercie a služieb) tak, že „...v rámci vonkajších priestranstiev komerčných centier je možné umiestňovať reklamné pylóny, zviditeľňujúce príslušné obchodno-prevádzkové centrum, výška tohto pylónu nesmie presiahnuť 15 m, pričom bude tvoriť kovovú stĺpovitú konštrukciu, na vrchu ktorej je osadený viacrozmerový reklamný panel, plocha jedného panelu nesmie presiahnuť 15 m², v rámci vonkajších priestranstiev komerčných centier je možné umiestniť tzv. reklamný totem, pozostávajúci zo zvislej nosnej konštrukcie, na ktorej sú umiestnené logá subjektov, nachádzajúcich sa v rámci komerčného centra, tieto logá musia mať rovnaký rozmer a musia byť na danej konštrukcii umiestnené nad sebou, celková výška reklamného totemu nesmie byť vyššia ako 12 m, v rámci objektov občianskej vybavenosti a služieb je možné osádzať len reklamy na prevádzky nachádzajúce sa v danom objekte, tieto môžu byť riešené buď formou tabúľ, samostatnými písmenami, vývesným štítom, resp. svetelným panelom, reklamy na objektoch občianskej vybavenosti a služieb musia byť na fasáde umiestnené tak, aby rešpektovali kompozíciu predmetnej fasády a neprekryvali jej prvky.“ Na základe uvedených podkladov správne orgány skutkovo a právne ustálili, že vzhľadom na charakter predmetnej stavby – veľkoplošný samostatne stojaci billboard s rozmermi 5,1 x 2,4 m táto reklamná stavba nespĺňa podmienky stanovené záväznou časťou územného plánu, a teda je v zmysle § 62 ods. 1, ods. 4 stavebného zákona v rozpore s verejným záujmom. Žiadosť žalobcu o predĺženie doby trvania stavby bola preto zamietnutá.

29. Podstatou žalobnej argumentácie uplatnenej správnu žalobou v danej veci je tvrdenie, že rozhodnutia a postup správnych orgánov sú nezákonné z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 191 ods. 1 písm. c) SSP], pretože:

- ustanovenie § 39a ods. 3 stavebného zákona vylučuje reklamné stavby z územného rozhodovania, preto pri týchto stavbách nemôže dochádzať k regulácii územným plánom;
- správne orgány postupovali v rozpore s usmernením ministerstva, v zmysle ktorého mali posudzovať výlučne doklady, ktoré stavebníka oprávňujú predĺžiť dobu trvania stavby, teda len nájomnú zmluvu;
- správne orgány porušili zákaz retroaktivity, keď pri rozhodovaní brali do úvahy zmenený územný plán napriek tomu, že stavba bola už raz platne povolená.

30. Žalobca teda svojou argumentáciou nastolil tieto právne otázky:

- či v konaní o zmene doby trvania reklamnej stavby podľa § 67 ods. 4 stavebného zákona ide o nové povoľovacie konanie, ktoré podlieha komplexnému posudzovaniu stavby ako pri jej prvotnom povoľovaní;
- či je možné zmenu doby trvania reklamných stavieb, ktoré sú vyňaté z územného rozhodovania, podmieňovať súladom s územným plánom a regulovať ich územnoplánovacou dokumentáciou, a ak áno, či za relevantný môže byť považovaný územný plán vydaný až potom, ako bola reklamná stavba prvýkrát povolená.

31. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie stav, kedy správny orgán na správne a úplne zistený skutkový stav aplikuje nesprávnu právnu normu alebo jej časť, prípadne, ak správne aplikovanú právnu normu nesprávne vyloží a v dôsledku toho dospeje k nesprávnym právnym záverom. Správny súd zastáva názor, že o tento prípad v danej veci nejde. Správne orgány dospeli vo svojich rozhodnutiach k záveru, že v konaní o zmene doby trvania stavby podľa § 67 ods. 4 stavebného zákona ide o nové povoľovacie konanie, ktoré podlieha posudzovaniu reklamnej stavby v takom rozsahu, v akom k tomu dochádza pri jej prvotnom povolení, a že § 39a ods. 3 stavebného zákona nebráni tomu, aby v tomto konaní bol posudzovaný aj jej súlad s územným plánom, teda s verejným záujmom. Keďže ide o nové povoľovacie konanie, podľa správnych orgánov je potrebné zmenu územného plánu pri novom konaní zohľadniť ku dňu ich rozhodovania. Správny súd dospel k záveru, že uvedené závery sú plne v súlade so zákonom, a to aj s ohľadom na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ktorá nastolené právne otázky už vyriešila. V tejto súvislosti je potrebné upriamiť pozornosť najmä na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSS SR“) sp. zn. 7Svk/22/2021 z 29.03.2023, v ktorom NSS SR rozhodoval vo veci žalobcu Akzent BigBoard, a.s. proti žalovanému Okresný úrad Trnava, Odbor výstavby a bytovej politiky, teda vo veci totožných účastníkov konania, pričom predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím mesta Hlohovec, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o zmenu doby trvania reklamnej stavby podľa §

62 ods. 4 stavebného zákona, teda obdobný predmet konania. V označenej veci NSS SR rozhodoval o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/73/2020-83 z 23.06.2021, ktorým bola zamietnutá správna žaloba žalobcu, a dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je, s poukazom na správnosť rozsudku (čo do jeho odôvodnenia, ako i právneho posúdenia veci), ako nedôvodnú treba zamietnuť. Správny súd, stotožniac sa s právnymi závermi vyslovenými súdom vyššieho stupňa, na tieto poukazuje a uvádza ich relevantné časti:

32. NSS SR k nastoleným právnym otázkam zaujal nasledujúce stanovisko:

- Dodržiavanie územného plánu obce v konaní o povolení reklamnej stavby:

„Vo vzťahu k prvej nastolenej právnej otázke kasačný súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že reklamné stavby, na ktoré sa vyžaduje stavebné povolenie ... majú v posudzovanom prípade charakter dočasných stavieb. V súvislosti s konaním o povolení reklamnej stavby je preto nepochybné, že jeho výsledkom je vydanie stavebného povolenia, na ktoré sa aplikuje všeobecný postup rozhodovania o žiadosti o stavebné povolenie ... Tým, že bola povolením stanovená dočasnosť reklamných stavieb a zároveň zákonodarca predpokladá možnosť požiadať o predĺženie trvania reklamnej stavby podaním žiadosti podľa § 67 ods. 4 stavebného zákona, sa kasačný súd stotožňuje s právnym názorom správneho súdu, že aj na procesný postup rozhodovania a posudzovania žiadosti stavebníka o predĺženie doby trvania reklamnej stavby je potrebné aplikovať ustanovenia stavebného zákona upravujúce postup rozhodovania o žiadosti o stavebné povolenie... Teda rovnaký procesný postup ako v prípade podania žiadosti o stavebné povolenie reklamnej stavby prvýkrát, pretože jedine vtedy môže stavebný úrad, vzhľadom na dočasnosť reklamnej stavby, znova riadne posúdiť dôvodnosť je opätovného povolenia... Navyše zákonodarca v § 62 ods. 1 stavebného zákona jasne stanovuje podmienky, ktoré musí v každom stavebnom konaní stavebný úrad pred vydaním stavebného povolenia zohľadniť, pričom medzi ne podľa ... patrí aj to, či dokumentácia spĺňa požiadavky týkajúce sa verejných záujmov, predovšetkým ochrany životného prostredia, ochrany zdravia a života ľudí, a či zodpovedá všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu ustanoveným týmto zákonom a osobitnými predpismi. Následne sa povinnosť súladu s verejnými záujmami v stavebnom konaní podľa § 62 ods. 4 stavebného zákona prejavuje až do tej miery, že ak by sa uskutočnením alebo užívaním stavby mohli ohroziť verejné záujmy chránené týmto zákonom a osobitnými predpismi alebo neprimerane obmedziť či ohroziť práva a oprávnené záujmy účastníkov vo väčšom rozsahu, než sa počítalo v územnom rozhodnutí, stavebný úrad žiadosť o stavebné povolenie zamietne. Pokiaľ sa sťažovateľka domáha zohľadnenia § 39a ods. 3 písm. e) stavebného zákona, kasačný súd v tejto súvislosti dodáva, že z vylúčenia niektorých stavieb z rozhodovania o umiestnení stavby nemožno bez ďalšieho dovodzovať, že ich súlad s územným plánom obce nemá byť posudzovaný ... Vylúčenie niektorých stavieb z rozhodovania o umiestnení stavby práve naopak, podľa kasačného súdu, prenáša povinnosť zohľadnenia územného plánu (ktorá primárne patrí územnému konaniu) priamo do stavebného konania ... Doteraz uvedené úvahy vedú kasačný súd k záveru, že nič nebráni stavebnému úradu, aby za predpokladu že (i) stavba nepodlieha samostatnému územnému konaniu, avšak (ii) ju možno realizovať len na základe stavebného povolenia, posudzoval súlad tejto stavby s územným plánom obce v intenciách § 62 ods. 4 stavebného zákona priamo v stavebnom konaní. Uskutočnenie, resp. povolenie takejto stavby v rozpore so záväznou časťou územného plánu obce by mohlo ohroziť verejný záujem chránený stavebným zákonom, ktorý je daný povahou a účelom územného plánu obce. Vyššie uvedené princípy sa vzťahujú tak na stavebné konanie týkajúce sa povolenia reklamnej stavby, ako aj na konanie o žiadosti o predĺženie trvania reklamnej stavby...“.

- Úprava podmienok a limitov umiestňovania reklamných stavieb v územnom pláne obce:

„Druhá zásadná právna otázka, ktorú sťažovateľka nastolila svojou kasačnou sťažnosťou je, či územný plán obce môže obsahovať záväzný regulatív spočívajúci v úprave podmienok a limitov (prípadných zákazov) umiestňovania reklamných stavieb v závislosti od ich typu či rozmerov... Podľa § 11 ods. 5 písm. a) a b) stavebného zákona zásady a regulatívy priestorového a funkčného využívania územia obce upravuje práve územný plán obce a podľa § 13 ods. 3 písm. b) stavebného zákona sa tieto zásady a regulatívy schvaľujú v záväznej časti územnoplánovacej dokumentácie. Takýto regulatív pritom podľa § 139a ods. 2 stavebného zákona môže mať aj charakter zákazov či obmedzení vo vzťahu k priestorovému usporiadaniu a funkčnému využívaniu územia. Inými slovami zásady a regulatívy priestorového a funkčného územia obce obsiahnuté v záväznej časti územného plánu obce môžu podľa právneho názoru kasačného súdu zahŕňať aj podmienky, zákazy a obmedzenia

umiestňovania reklamných stavieb v určitej oblasti územia obce v závislosti od ich typu či rozmerov s ohľadom na funkciu tohto územia. Relevantná úprava obsiahnutá v územnom pláne preto má zákonný základ... Na týchto záveroch kasačného súdu v zásade nič nemení ani argumentácia sťažovateľky odkazom na § 39a ods. 3 písm. e) stavebného zákona, keďže samotná skutočnosť, že reklamné stavby nepodliehajú územnému konaniu o umiestnení stavby ešte neznamena a nemôže znamenať, že rámce ich umiestňovania nemožno upraviť v územnom pláne obce a následne ich zohľadniť v stavebnom konaní ... Kasačný súd dodáva, že územný plán môže obsahovať regulatívy priestorového a funkčného územia obce obsiahnuté v jeho záväznej časti tak, že môže obsahovať aj podmienky, zákazy, či obmedzenia umiestňovania reklamných stavieb v určitej oblasti územia obce s ohľadom na funkciu tohto územia. Námietka žalobcu, že z tohto dôvodu je územný plán nezákonný, je teda nedôvodná. Rovnako nedôvodná je aj námietka žalobcu, že pokiaľ bola už reklamná stavba povolená, v konaní o predĺžení platnosti trvania reklamnej stavby je skúmanie súladu územného plánu s umiestnením reklamnej stavby nezákonné... Vyššie uvedené poňatie územnoplánovacej dokumentácie umožňuje bez ďalšieho prijať záver, že územnoplánovacia dokumentácia sprítomňuje požiadavku ochrany verejného záujmu v zmysle § 62 ods. 4 stavebného zákona. Navrhovaná zmena doby trvania reklamnej stavby musí byť v súlade s verejnými záujmami reprezentovanými predovšetkým záväznými regulatívmi platnej územnoplánovacej dokumentácie. K rovnakým záverom dospel už NS SR v obdobných prípadoch (rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Sžk 24/2020 zo dňa 25. januára 2021; sp. zn. 5 Sžk 10/2020 zo dňa 25. januára 2021; sp. zn. 8 Sžk 45/2020 zo dňa 8. decembra 2020 a obdobne tiež sp. zn. 6 Sžk 1/2020 zo dňa 16. júna 2021 či sp. zn. 3Svk/24/2021 zo dňa 23.2.2022). Nedôvodná je preto aj súvisiaca námietka zákazu o retroaktivity opätovného posudzovania súladu povoľovanej stavby s aktuálnym územným plánom. Kasačný súd konštatuje, ako bolo už uvedené vyššie, že aj na procesný postup rozhodovania a posudzovania žiadosti stavebníka o zmenu doby trvania reklamnej stavby je potrebné aplikovať ustanovenia stavebného zákona upravujúce postup rozhodovania o žiadosti o stavebné povolenie, vrátane posúdenia jej súladu so záväznou časťou územného plánu obce resp. mesta. Iný výklad by naopak mohol ohroziť verejný záujem chránený stavebným zákonom, ktorý je daný povahou a účelom územného plánu obce.“

33. Osobitne NSS SR k námietkam žalobcu dodal, že „Závery žalobcom prezentovaného rozsudku Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 1As/107/2012 nie je možné aplikovať v danej veci, pretože skutkové a právne východiská tohto rozsudku sú diametrálne odlišné ako v danej veci. Kým v tu prejednávanej veci išlo o povolenie reklamnej stavby, ktorá bola pôvodne povolená bez vydania samostatného územného rozhodnutia ako dočasná stavba, vo veci prejednávanej Najvyšším správnym súdom Českej republiky bolo vydané územné rozhodnutie na trvalú stavbu, ktoré zostalo právoplatné a preto následne v konaní o vydanie stavebného povolenia už nebolo potrebné opätovne vyhodnocovať súlad povoľovanej stavby s územným plánom. Pokiaľ však v tu prejednávanej veci dočasná reklamná stavba nepodliehala samostatnému územnému konaniu, avšak bolo ju možné realizovať len na základe stavebného povolenia, potom v konaní o pôvodnom stavebnom povolení aj v konaní o žiadosti o zmenu doby trvania stavby sa správne posudzoval súlad stavby s územným plánom... K námietke, že stavebný úrad mal striktné vychádzať z interného normatívneho aktu Ministerstva dopravy a výstavby SR - Usmernenia k povoľovaniu reklamných stavieb, kasačný súd uvádza, že z jeho dikcie nevyplýva, že by stavebný úrad nebol oprávnený posudzovať súlad umiestnenia dočasnej reklamnej stavby s územným plánom mesta alebo obce.“

34. K rovnakým záverom dospel NSS SR v rozhodnutí sp. zn. 3Svk/24/2021 z 23.02.2022 s obdobným predmetom konania, ktoré rozhodnutie bolo následne predmetom prieskumu zo strany Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“). Ústavný súd SR v tejto veci uznesením sp. zn. I. ÚS 386/2022 z 23.06.2022 odmietol ústavnú sťažnosť a (okrem iného) vyslovil, že „Ústavný súd preskúmaním napadnutého rozsudku zistil, že najvyšší správny súd pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľky proti rozsudku správneho súdu postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (stavebného poriadku a Správneho súdneho poriadku), ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno označiť za arbitráry v tom smere, že by jeho záver, že územnoplánovacia dokumentácia sprítomňuje požiadavku ochrany verejného záujmu v zmysle § 62 ods. 4 stavebného zákona a navrhovaná zmena doby trvania reklamnej stavby musí byť v súlade s verejnými záujmami reprezentovanými predovšetkým záväznými regulatívmi platnej územnoplánovacej dokumentácie, bol zjavne nelogický s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľný alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľky.“

35. Vzhľadom na uvedené skutočnosti správny súd, vychádzajúc z ustáleného právneho názoru NSS SR v predmetných otázkach, ktorý prešiel i testom ústavnosti, dospel k záveru, že správne orgány postupovali v súlade so zákonom, vydali zákonné rozhodnutia a vec správne právne posúdili, ak ich závery vychádzali z premisy, že konanie o zmene doby trvania reklamnej stavby podľa § 67 ods. 4 stavebného zákona je novým konaním, na ktoré sa vzťahujú rovnaké podmienky ako pri prvotnom povolení reklamnej stavby, a že je v súvislosti s týmto konaním potrebné z hľadiska § 62 ods. 1, ods. 4 stavebného zákona posudzovať i súlad tejto stavby s verejným záujmom, resp. územným plánom konkrétnej obce (mesta), a to ku dňu rozhodovania správneho orgánu, čomu nebráni ani ustanovenie § 39a ods. 3 stavebného zákona, ani usmernenie ministerstva. V tejto súvislosti nedošlo ani k porušeniu princípu právnej istoty a s ním súvisiacej zásady zákazu retroaktivity, preto závery správnych orgánov o nesúlade reklamnej stavby s verejným záujmom boli plne opodstatnené, rovnako ako následné zamietnutie žiadosti žalobcu o zmenu doby jej trvania.

36. Správny súd v tejto súvislosti dodáva, že ustanovenie § 66 ods. 5 o dočasnosti reklamných stavieb bolo do stavebného zákona zapracované až zákonom č. 145/2021 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov a ktorým sa dopĺňa zákon č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pričom z dôvodovej správy k tomuto zákonu vyplýva, že dôvodom novelizácie právnej úpravy bola skutočnosť, že „...vizuálny smog predstavuje na Slovensku dlhodobý neriešený problém. Negatívne vplyva na bezpečnosť cestnej premávky, ale do veľkej miery aj na vzhľad slovenských miest a obcí, ako aj scenériu krajiny, s ktorou sa stretávame na našich cestách. Pod pojmom vizuálny smog chápeme umiestňovanie reklamných stavieb, medzi ktoré najčastejšie patria billboardy, bigboardy, ale aj iné reklamné zariadenia. ...Predkladanými legislatívnymi úpravami preto prinášame systémové nástroje, ktoré umožnia efektívne riešenie regulácie reklamných stavieb. ...Podľa navrhovaného zákona sa reklamné stavby budú v rámci stavebného povolenia konania povoľovať len na dobu určitú, najviac na tri roky. Súčasná legislatívna úprava dovoľuje povoľovať reklamné stavby aj na dobu neurčitú. Týmto sa zabezpečí, že mestá a obce budú môcť periodicky prehodnocovať umiestňovanie reklamných stavieb na ich územiach a v prípade, že zdôvodnia, že ich množstvo je neúnosné, môžu na túto skutočnosť poukázať pri predĺžovaní doby trvania reklamnej stavby v konaní pred stavebným úradom. To môže viesť k nepredĺženiu doby trvania reklamnej stavby. V takom prípade má vlastník takejto reklamnej stavby povinnosť reklamnú stavbu odstrániť v stanovenej lehote.“ Je preto možné konštatovať, že prijaté právne závery sú taktiež v súlade so zámermi zákonodarcu, ktorého cieľom bolo regulovať počet reklamných stavieb v určitej lokalite, predstavujúcich tzv. vizuálny smog, s tým, že regulácia tejto oblasti bude prináležať dotknutým obciam a mestám.

37. Vo vzťahu k zásadným námietkam žalobcu správny súd poukazuje na bod 33. tohto rozhodnutia, a osobitne k argumentácii rozhodnutím NS SR sp. zn. 6Svzn/2/2013 z 18.06.2014 dodáva, že aj v tejto veci išlo o odlišné skutkové okolnosti oproti veci prejednáwanej v tomto konaní. Uvedený rozdiel spočíva v tom, že kým v rozhodnutí sp. zn. 6Svzn/2/2013 z 18.06.2014 sa NS SR zaoberal situáciou, keď konkrétna obec v rámci svojej samosprávnej pôsobnosti prijala VZN priamo upravujúce umiestňovanie reklamných, propagačných a informačných zariadení, v prejednáwanej veci ide o reguláciu reklamných stavieb prostredníctvom územného plánu, vydaného mestom Trnava na základe § 4 ods. 3 písm. j) zákona č. 369/1990 Zb. a v súlade s § 27 ods. 3 stavebného zákona, ktorý obec na schvaľovanie územnoplánovacej dokumentácie *expressis verbis* (výslovne) splnomocňuje vrátane vyhlásenia jej záväzných častí všeobecne záväzným nariadením. NS SR v žalobcom označenom rozhodnutí dokonca potvrdzuje ustálené právne názory o nutnosti posudzovania súladu reklamných stavieb s verejným záujmom, keď vyslovil, že „...Záväzné podmienky realizácie stavieb posudzuje a určuje výlučne stavebný úrad, ktorým podľa § 117 ods. 1 stavebného zákona je obec, pričom pôsobnosť stavebného úradu v stavebnej činnosti je preneseným výkonom štátnej správy. V zmysle právnej úpravy stavebného zákona týkajúcej sa územného konania (§§ 32 a nasl.) a stavebného konania (§§ 54 a nasl.) je vo výlučnej kompetencii stavebného úradu posúdenie, či je zabezpečená komplexnosť a plynulosť výstavby stavby v súlade so zákonom a teda aj ich umiestňovanie, pričom zákonodarca zveruje do pôsobnosti stavebného úradu (obce) aj umiestňovanie reklamných, propagačných a informačných zariadení (§§ 71 až 73 stavebného zákona). V rámci stavebného konania v zmysle § 66 ods. 2 písm. b) stavebného zákona je povinnosťou stavebného úradu v záväzných podmienkach uskutočňovania stavby, a teda aj reklamných, propagačných a informačných zariadení predovšetkým zabezpečiť resp. určiť ochranu verejných záujmov. ... Vychádzajúc z uvedeného stavebná činnosť podlieha právnej úprave stavebného

zákona, ktorého právna úprava zveruje do právomoci stavebného úradu, ktorým je obec (mestská časť) s pôsobnosťou preneseného výkonu štátnej správy, konať a rozhodovať o realizácii stavieb, v rámci ktorého konania je jej povinnosťou v schvaľovacom procese povolenia a realizácie stavby až do jej ukončenia kolaudáciou sledovať splnenie zákonnej podmienky súladu stavby (teda aj umiestnených reklamných a iných zariadení) s verejným záujmom, súčasťou ktorého je aj zabezpečenie veškernej ochrany územia a dopad na jej obyvateľov, a v prípade zistenia porušenia zákona stavebníkom, zjednať nápravu.“ Pre úplnosť správny súd poukazuje (hoci vec sa netýka reklamnej stavby) i na uznesenie NS SR sp. zn. 3Sžo/53/2016 z 20.09.2017, podľa ktorého „...územné plánovanie má prospektívny charakter, rieši a upravuje vzťahy do budúcnosti tak, aby mohlo dochádzať k rozvoju daného územia. Ak bol územný plán prijatý vo forme všeobecne záväzného právneho predpisu, tak sa stal prameňom práva a momentom jeho účinnosti nastávajú účinky nepravej retroaktivity tak, že ešte právoplatne neskončené konania nesmú byť v rozpore s jeho záväznou časťou.“

38. Správny súd záverom konštatuje, že nezistil žalobkyňou namietané dôvody pre zrušenie preskúmaných rozhodnutí podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP, preto správnu žalobu ako nedôvodnú postupom podľa § 190 SSP zamietol.

39. O trovách konania vo vzťahu k úspešnému žalovanému rozhodol podľa § 168 SSP, keď mu náhradu trov konania nepriznal, pretože z obsahu spisu nevyplýva, že by mu vznikli, pričom ide o orgán verejnej správy, ktorému sa spravidla náhrada trov konania nepriznáva.

40. Vo vzťahu k ďalšiemu účastníkovi konania súd vychádzal z § 169 SSP a náhradu trov konania mu voči neúspešnému žalobcovi nepriznal, pretože mu v konaní nebola správnym súdom uložená žiadna povinnosť a ďalšie trovy konania mu z obsahu spisu nevyplývajú.

41. Toto rozhodnutie prijal správny súd v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá musí byť podaná účastníkom konania, v neprospech ktorého bol rozsudok vydaný, to v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na správnom súde, ktorý ho vydal. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť. Kasačná sťažnosť nemá odkladný účinok.

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440 SSP, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, alebo ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania (ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uviesť aj:

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom. V kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti.